

Publicerad 2005-08-05 14:10 av Stormflicka

Ibland blir det inte riktigt som man tänkt sig.

Jag hann aldrig säga

Livet bemönstar

befläckar mig, mer än mina randiga strumpor

Grå ögon, barnskrik, ångesten

- hur länge sitter de kvar?

När slipper jag

skrubba mig med stålborste och hårda ord

När slipper jag trängas

med mina egna andetag

Jag går ju fortfarande

fastän skorna skaver

Jag kan sitta på en blå stol

och låta min värme etsas fast

och mina hudflagor göda rälsen

Och jag kan slita i gardinerna

precis som du

Så varför såg jag aldrig utsikten

när jag alltid suttit vid fönsterplatsen

Varför var aldrig svaren enkla

när mina frågor var så små

Jag som springer över vägen

utan att se mig för

Jag som möter regndroppar i gränden

och river mig på fel saker

Jag som dansar mitt i gatan

och ritar varelser som aldrig sover

.. och vrider och vänder på dina händer

i hopp om att finna mig själv

Kanske står mitt namn där, inristat i din handflata

Och jag kan skrika

att världen är trasig

Och laga laga laga

med hjärta och leenden

Men jag räckte inte riktigt till

Jag hann aldrig säga
att jag liksom bara orkar inte mer

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Stormflicka med Poeter.se id #3735 innehar upphovsrätten